

В солодкім затінку фонтанів  
І стін, оббризканих кругом,  
Поет бувало тішив ханів  
Перлових наспівів разком.

На нить веселої хвилини  
Низав він в хитрій простоті  
Прозорих лесток намистини  
І мудрість — чотки золоті.

Любили Крим сини Сааді,  
Майстри в поезії тонкій,  
І розгорнуть бували раді  
В Бахчисараї зошит свій.

Поеми їхні розстилались.  
Як еріванські килими,  
На учтах ними прикрашались  
Гіреїв пишні тереми.

Та жоден чародійник милий,  
Володар співів і думок,  
Не появив такої сили  
В складанні віршів та казок,

Як той, хто мислі мав крилаті,  
Хто в тій родився стороні,  
Де мужі грізні та кошлаті,  
А жони — гурії земні.